

Bilag IV.

Oversættelse.

Formanden for den danske delegation, fhv. minister Frode Jakobsens indlæg i 1. udvalg den 13. november 1962.

Spørgsmålet om almindelig og fuldstændig nedrustning er den største udfordring, som vor generation har stået overfor. Det var i forgrunden i tyverne og trediverne, og det følger os fremdeles. Det er ikke let at løse. „Good will“ og ædle hensigter er der brug for — men alene vil disse ikke bringe os nærmere målet. Kun tålmodigt arbejde og en realistisk vurdering af eksisterende muligheder vil kunne føre til et resultat.

De mindre lande som mit eget kan ikke træffe afgørelserne, men de spiller en rolle, og de har et ansvar. Jeg tør sige, at Danmark er sig sit ansvar bevidst. Jeg minder om, hvad den danske udenrigsminister sagde til plenarforsamlingen den 26. september: „Danmark er nu som før rede til at yde et direkte og praktisk bidrag til løsningen af nedrustningsproblemerne“.

Sidste år kunne vi med tilfredshed konstatere oprettelsen af 18-magtsnedrustningsudvalget. Denne begivenhed fandt sted efter udsendelsen af en fælles amerikansk-sovjetisk erklæring om principper for nedrustningsforhandlinger, som der var opnået enighed om. Udvalget skulle på dette grundlag føre forhandlinger med henblik på at nå til en overenskomst om almindelig og fuldstændig nedrustning under international kontrol. Det er min regerings opfattelse, at i 18-magtsudvalget har staterne fundet det rette instrument for en undersøgelse af alle muligheder og udarbejdelse af levedygtige og realistiske overenskomster.

Det er for tidligt at foretage en detaljeret vurdering af det arbejde, der allerede er udført i Genève. Et problem af denne størrelsesorden kunne ikke ventes løst på nogle få måneder. Af den grund ønsker

jeg ikke at omtale udførligt, hvad der er sket i Genève. Vi har modtaget beretninger derfra, og i 1. udvalg har vi også haft den fordel at høre på særdeles oplysende indlæg af mange af dem, der har deltaget. Vi har fået at vide, hvor langt man er kommet med forhandlingerne, hvilke problemer, forhandlingerne står overfor, og på hvilke områder, de tror, der sandsynligvis kan ske fremskridt. Jeg har — ligesom andre — studeret dette materiale omhyggeligt. Vi har dannet os vore meninger, men jeg henstiller, at dette hverken er tiden eller stedet for en detaljeret drøftelse af sådanne meninger. Hvis vi begyndte på det, kunne vi fortsætte her i månedsvi. Lad mig blot i korthed sige, at efter vor opfattelse er det vigtigste at samle bestræbelserne om de områder, hvor en begyndelse kan gøres. Et første skridt ville være at bringe kærnevåbenforsøgene til ophør. Et andet spørgsmål, der snart skulle tages op, var forhindring af krig ved et uheld eller ved en fejlregning. Sidst, men ikke mindst, ville foreligge problemet med en undersøgelse af de tekniske eller politiske muligheder for en konstatering af nedrustningsforanstaltninger. Problemet om verifikation rummer nøglen til hele spørgsmålet om, hvordan de inderlige ønsker, vi alle nærer, kan blive til en politisk realitet. Men jeg vil fremfor alt understrege, at på det nuværende tidspunkt bør plenarforsamlingen sige til deltagerne i Genève-møderne: „Tag tilbage til Genève og fortsæt arbejdet. Vi ønsker en beretning så snart som muligt om opnåede resultater, og vi ønsker ikke at sinke opnåelsen deraf ved en langtrukken diskussion her“. Mange talere har erklæret, at Genèveforhandlingerne burde fortsætte snarest. Den danske